

Eric Van Lustbader

Het Syriër-complot

A.W. Bruna Uitgevers B.V., Utrecht

Proloog

Vlorë, Albanië

Twee jonge vrouwen rennen. Het zijn net meisjes, kleine, trippelende meisjes die over de oude keien vliegen, langs de blinde muren van de huizen. Het is donker vanwege de zoveelste elektriciteitsstoring. Bleek kaarslicht flikkert achter de ramen, middeleeuws en onpraktisch, een stad in een stad. De jongste is een meisje, amper dertien jaar, hoewel langer en meer ontwikkeld dan haar metgezellin. Maar nog lang niet vrouwelijk.

De torens van de kathedraal, zilverachtig glimmend in het maanlicht, trekken zich niets aan van het eerste morgenrood in het oosten. Sterren fonkelen als blauwwitte diamanten. Er staat geen wind; de bomen zijn roerloos, de schaduwen ondoordringbaar.

Een dronkenlap, dun en breekbaar als de takken boven zijn hoofd, ontwaakt uit zijn roes door het snelle geklikklak van hun schoenen als de vrouwen langs hem rennen. Vanaf de stenen bank die zijn huis is, kijkt hij ze na. Hij heeft zijn armen beschermend voor zijn borst geslagen. Als ze hem zien, blijven ze abrupt staan en trekken hun schoenen uit. Blootsvoets rennen ze het plein over, als schaduwen die voor de zon vluchten.

Ze rennen een stinkend, goor steegje in. Afval puilt uit de overvolle bakken. Een dier tilt zijn kop op en ontbloot grommend zijn gele tanden. Het heeft enorme, driehoekige oren en lijkt daardoor meer op een jakhals dan op een hond. De vrouwen rennen er in een boog omheen, op weg naar de andere kant van het steegje. Het is er pikkedonker en overal liggen afgerukte verkeersborden, schoenen en petten van de betogers die zich haastig hebben teruggetrokken voor de wapenstokken en geweren van de militie.

Ze gaan de hoek om. De langste van de twee rent nu voorop. De stank van gekookt graan en urine is bijna ondraaglijk. Halverwege de straat stopt de langste vrouw voor een deur. Vlak voor ze wil aankloppen wacht ze, draait zich om en kijkt de andere vrouw aan. Na een aanmoedigend knikje roffelt ze met haar ruwe knokkels op de deur. Geen reactie. Haar

metgezellin reikt langs haar heen en slaat met haar vlakke hand op het hout. Eindelijk beweegt er iets in het huis. Een schraperig geluid en een kuchje. De deur gaat op een kier open en een vrouw met grijze haren en ingevallen wangen spert haar ogen wijd open. Ze heeft de blik van een haas die een vos ziet en weet dat zijn einde nabij is.

‘Liridona!’

‘Hallo, moeder,’ zegt de langste van de twee.

Haar moeder hapt naar adem. ‘Wat heb je gedaan? Ben je gek geworden? Hoe...’

‘Ik ben ontsnapt.’ Liridona gebaart naar achteren. ‘Met hulp van mijn vriendin Alli.’

Heel even verzacht het gezicht van Liridona’s moeder. Dan komt de verschrikkelijke angst weer terug en zegt ze tegen Alli: ‘Jij stom, stom kind.’

‘Hoor eens, uw dochter zat daar gevangen,’ zegt Alli.

Liridona’s moeder reageert niet.

‘Hebt u me verstaan? Begrijpt u wat ik zeg?’

De ogen van de vrouw staren naar een punt boven het hoofd van haar dochter, alsof ze het liefst ergens anders zou willen zijn.

Alli draait Liridona om, trekt haar shirt omhoog en onthult een rood, gehavend landschap veroorzaakt door brandende sigaretten.

‘Wat hebt u?’ vraagt ze. ‘U moet ons helpen. We zijn allebei in groot gevaar.’

De oude vrouw heeft haar blik afgewend. ‘Dat weet ik beter dan jullie.’

Alli voelt dat achter de vlakke stem een wereld van pijn, woede en – het ergste – berusting schuilgaat.

‘Wilt u ons helpen om naar de veerpont naar Brindisi te komen? In Italië zijn we veilig.’

‘Jullie zullen nooit veilig zijn.’

Alli geeft het niet op. ‘Alstublieft. We kunnen nergens anders heen.’

Dan hoest er iemand achter de moeder van Liridona, de deur wordt bijna uit zijn hengsels getrokken en Liridona’s moeder wordt aan de kant geduwd. Er verschijnt een grote, bonkige man in een mouwloos hemd en een pyjamabroek in de deuropening. Met zijn borstelige wenkbrauwen en dicht bij elkaar staande ogen lijkt hij sprekend op een wilde beer.

Hij spuugt op de grond, stapt naar buiten en kijkt langs de vrouwen heen links en rechts het steegje in. ‘Stomme meiden!’ Hij slaat Liridona in haar gezicht. ‘Ga terug! Door jou worden we allemaal nog vermoord!’

Terwijl Liridona ineenkrimpt, doet Alli een stap naar voren. ‘Ze is uw dochter.’

De berenman kijkt haar aan.

Liridona krimpt weer ineen en barst in tranen uit. 'Ik heb het je toch gezegd,' snikt ze.

Alli zegt: 'Ze is jullie kind. Jullie vlees en bloed.'

Hij kijkt weer om zich heen. 'Jezus!'

Snel loopt hij naar binnen en slaat de deur voor hun neus dicht.

Alli beukt met haar vuisten op de deur, maar er komt geen reactie. Ze zoekt al naar een andere manier om binnen te komen als haar blik naar de andere kant van het steegje wordt getrokken. De opkomende zon laat zijn licht als vloeibaar vuur over de keien spelen. Uit dat licht springen twee mannen met een pistool tevoorschijn. Zodra ze merken dat ze ontdekt zijn, sprinten ze naar de twee vrouwen.

Alli grijpt Liridona bij de achterkant van haar shirt vast, draait haar om en trekt haar met zich mee. Liridona rent struikelend achter haar aan. Maar ze zijn al uitgeput van hun lange vlucht en de twee mannen winnen alarmerend snel terrein.

Ergens voor zich hoort Alli het geroep van demonstranten. Ze verandert van richting en rent naar de menigte studenten, die op een met lindebomen en hagedoorns omgeven plein staan. Het plein is vol spandoeken met teksten die schreeuwen om brood en schoon drinkwater, goed sanitair, warmte en licht. Nu! Nu!

Overall zijn jonge mensen. Ze stromen het plein op, kijken vastbesloten uit hun ogen en zingen. Door hun pure, ziedende kracht zwiepen de lindebomen heen en weer als in een plotseling opgestoken storm en hoop hangt even zwaar in de lucht als lentebloesem.

Alli pakt Liridona's hand en ze storten zich in de maalstroom van lichamen. Om hen heen trilt de lucht van het woedende geschreeuw van de demonstranten. Het vuilnis in de afvalbakken wordt in brand gestoken. Bijtende rook cirkelt omhoog, vermengt zich met stoomwolken uit de ventilatieroosters en stroomt als een leger ratten over de straten en het plein.

Er wordt nog harder geschreeuwd als een stuk of tien jongemannen een auto heen en weer schudden, harder en harder, tot ze hem met z'n allen omkeren. De auto ligt als een schildpad op zijn rug. Iemand draait de benzinedop los.

Praktisch op hetzelfde moment trilt de lucht van een golf politiesirenes. Alles lijkt tegelijk te gebeuren. Er wordt een lange lont in de benzinetank gepropt, het uiteinde wordt aangestoken en de massa houdt haar adem in.

De auto explodeert op het moment dat de militie vanuit de mistige

straten het plein op stormt. Door een mobilfoon worden bevelen als vlammen over de hoofden van de demonstranten op het plein afgevuurd. Daarna begint het schieten en breekt de paniek los.

Alli en Liridona ontwijken de mensen, duiken weg voor de spandoeken, springen over mensen die op de grond liggen en proberen niet vertrap te worden door de menigte, die van links naar rechts deint. Een duidelijk beeld krijgen van de situatie is niet mogelijk, hun ogen tranen van de rook en van verbrand kruit.

Dan verschijnen de twee mannen uit de massa lichamen en gezichten. Ze pakken Liridona vast en als Alli hen aanvalt, geeft een van hen haar een klap tegen haar hoofd. Alli wankelt, moet haar vriendin loslaten en doordat ze tegen anderen aanbotst, valt ze met haar gezicht naar beneden op de grond. Daar wordt ze getrapt en geraakt door rennende voeten en stampende schoenen. Bijna verliest ze haar bewustzijn, maar ze vermant zich en staat net op tijd weer rechtop om te zien hoe de twee mannen Liridona wegslepen.

Ze wordt opgeslokt door de panische gekte, maar vecht zich los en gaat achter hen aan. Het vuur van de brandende auto heeft zich verspreid, inmiddels is een van de lindebomen veranderd in een brandende fakkel. Een brede rookwolk hangt als een onheilspellend spandoek boven hun hoofden. Alli hoest, haar longen branden. Een jonge vrouw slaat haar in haar gezicht en een jongen plant zijn elleboog in haar zij in hun paniek om te ontkomen aan de militie. De gewapende mannen zwaaien met hun wapenstokken als een dorsvlegel in een graanveld. Hijgend rent ze verder, geschrokken en gewond, maar het zal haar niet gebeuren dat ze Liridona uit het oog verliest. De bruine rook van het kruit en het straatvuil omringt haar echter alsof het een levend wezen is. Ze botst tegen andere rennende mensen aan. Het geroep dreunt in haar hoofd als het kloggelui van de kathedraal, die onverschillig toekijkt met zijn brede El Greco-voorgevel.

Dan verliest ze Liridona toch uit het oog. Haar hart bonkt nog harder in haar borstkas terwijl ze zich door de massa heen werkt. Steeds dichterbij naar de zwaaiende wapenstokken toe, naar het bloed, naar de op de grond liggende mensen, naar de pijn- en angstkreten.

Ineens ziet ze een van de mannen. Zijn lange gestalte die haar aan een wapenstok doet denken, rijst even boven de hoofden van de studenten uit. Ze wordt recht naar de militie geduwd. Er is absoluut geen ruimte om zich om te draaien, dus stort ze zich naar voren tot ze pal voor het kordon wapenstokken staat. Met de massa werkt ze zich als een Romeinse falanx naar voren. Op handen en voeten maakt ze zichzelf zo klein

mogelijk en kruipt door de mensenmassa, werkt zich tussen de benen van de militie door tot ze aan de andere kant staat.

Daar gaat ze rechtop staan, ze kijkt om zich heen en ziet nog net hoe de mannen Liridona de hoek om duwen en uit het zicht verdwijnen. Met haar laatste krachten rent ze in de richting van schoten die ze ineens hoort.

‘Nee!’ gilt ze. ‘Nee!’

Ze rent de hoek om, maar botst tegen iemand aan. Een blauw en een groen oog kijken haar aan alsof ze apart functioneren. Maar wel allebei zo koud als permafrost.

Even staart ze in die ogen – of eigenlijk in wat erachter zit – en denkt: niet hij, iedereen liever dan hij. Ergens buiten haar blikveld hoort ze Liridona huilen. Maar op het moment dat ze haar blik probeert los te rukken, duwt hij de loop van een pistool in haar mond.

‘Nóg een keer: rustig,’ zegt een ijzige stem. ‘Voor het eind.’

De lucht trilt.

DEEL I
BLOEDSPEL

Een maand geleden

Je kunt niet tegelijkertijd een pact met God en met de duivel sluiten.

– *De Skating Rink*, Roberto Bolaño

1

Washington D.C.

‘Ze is dood.’

Jack McClure werd wreed uit zijn slaap gewekt door de woorden van zijn dochter.

Bezweet draaide hij zich om in de donkere slaapkamer. ‘Emma?’

Een koel briesje streek door zijn haar.

‘Ze is een minuut geleden voorbijgekomen, papa. Of was het een uur geleden?’

Dat is moeilijk te zeggen als je dood bent, dacht Jack.

‘Emma?’

Maar de ijle stem was verdwenen. Ineens miste hij haar. Weer. Een diepe afgrond waarlangs hij balanceerde als een dronkenlap aan de bar. Hij huiverde, haalde diep adem, pakte zijn mobiele telefoon, toetste het nummer van het Walter Reed Medical Center in en hoorde de bekende stem van het nachthoofd.

‘Meneer McClure, wat toevallig dat u nu belt. Ik wilde u net gaan bellen.’ Ze schraapte haar keel en zei op formele, bijna verdedigende toon: ‘Om twee uur drieënvijftig vanochtend is de voormalige first lady, Lyn Carson, overleden.’

‘Ze is dood.’ De echo van Emma’s stem deed weer een huivering langs zijn ruggengraat lopen.

‘Gecondoleerd,’ zei het nachthoofd.

‘Hebt u Alli al op de hoogte gebracht?’

‘Nog niet, maar wel de zus en de zwager van mevrouw Carson.’ Ze bedoelde Henry Holt Carson, Alli’s oom. ‘En natuurlijk minister Paull.’

‘Oké.’ Jack wreef de slaap uit zijn ogen en zwaaide zijn benen over de bedrand. ‘Ik zal Alli zelf op de hoogte brengen.’ Hij liep naar de badkamer.

‘Meneer, is er iets wat ik kan...?’

‘Is ze nog bij bewustzijn geweest?’

‘Nee, meneer. Helemaal niet.’

‘Blijf bij mevrouw Carson.’ Hij knipperde met zijn ogen toen hij het licht aanded. ‘Ik kom zo snel mogelijk.’

‘Dit is het einde van een tijdperk,’ zei Dennis Paull toen hij en Jack aan het bed van Lyn Carson stonden.

Dat wist niemand beter dan Jack. Tien maanden geleden had hij in de volgauto achter de presidentiële limo in Moskou gezeten toen die op een ijsveld in een gevaarlijke slip was geraakt. Bijna iedereen in de limo, ook president Edward Harrison Carson, was op slag dood. Iedereen behalve Lyn Carson, die in coma was geraakt. Ondanks twee operaties, de eerste aan boord van de Air Force One en de tweede hier in het Walter Reed, was ze niet meer bij bewustzijn geweest. Beide operaties hadden haar schemerleven alleen maar verlengd.

‘Heb je Alli al gebeld?’

Jack knikte. ‘Een paar keer. Ze zeiden dat ze de boodschap zouden doorgeven.’

‘En haar mobiel?’

‘Fearington hanteert een strikt beleid voor het gebruik van mobiele telefoons.’ Fearington was de FBI Special Ops-opleiding in Virginia.

‘Zelfs hiervoor?’ vroeg Paull hoofdschuddend. Paull was tegenwoordig Jacks baas. Hij had hem in dienst genomen na het dodelijke ongeluk van president Carson. Jack, die bij de ATF had gewerkt, was direct na de inauguratie van zijn oude vriend door Carson tot strategisch adviseur benoemd. Die baan eindigde echter even abrupt als hij was begonnen en Paull had zijn kans gegrepen en had Jack ingelijfd. Nu werkte Jack aan antiterroristische opdrachten waar Paulls andere agenten niet uitkwamen, en ontrafelde hij met zijn dyslectische hersenen de puzzels die niemand anders kon oplossen.

‘Regels zijn regels.’

Paull pakte zijn telefoon. ‘Is dat zo?’ Terwijl hij op verbinding wachtte, ging hij verder: ‘Je moet hemel en aarde hebben bewogen om haar daar binnen te krijgen.’ Hij stak zijn vinger op. ‘Wordt niet opgenomen.’ Hij verbrak de verbinding.

‘Fearington is soms nog geslotener dan een oester.’

Paull knikte en stopte zijn telefoon in zijn zak.

‘Maar Alli heeft het zware werk zelf gedaan,’ ging Jack verder. ‘Ze heeft de toelatingsexamens afgesloten met de hoogste cijfers van de afgelopen tien jaar.’

‘Slimme meid.’

Jack snoof. ‘Alleen slim zijn is niet genoeg om op Fearington te komen.’

Nadat haar vader was vermoord, wilde ze met niemand praten. Zelfs niet met mij. Ze had zich als een emotionele bal opgerold. Maar er zat zoveel woede in haar, dat ze – toen ik haar meenam naar mijn sportschool – bokshandschoenen aantrok en als een gek tegen de zandzak begon te beuken.’

Paull lachte. ‘Dat had ik graag willen zien.’

‘Tja, ze brak bijna haar rechterhand. Daarna ben ik haar boksen gaan leren en verdomd, dat pikte ze snel op. Eerst had ze natuurlijk veel te weinig kracht, maar ineens, hoe weet ik niet, kreeg ze het door. Ze leek wel een geest – alsof ze mijn stoten aan zag komen. Ze heeft een gave. Door naar iemands gezicht te kijken, weet ze of hij liegt of de waarheid spreekt. En nu heeft ze dat talent uitgebreid, nu weet ze ook wat ze gaan doen.’

‘Dus ze heeft de jongens verslagen?’

‘Elke keer! Maar veel van haar klasgenoten konden dat niet waarderen.’

Paull knikte. ‘Dat kan ik me voorstellen. Fearington is een mannenbolwerk. Heb je haar niet gewaarschuwd?’

‘Nou, ik heb het haar verteld. Niet dat het veel uitmaakte. Ze was vastbesloten. Niets of niemand zou haar tegenhouden.’

Alli Carson werd ruw en zonder waarschuwing wakker gemaakt.

‘Opstaan, mevrouw Carson. Als u zo goed wilt zijn om op te staan.’

Alli draaide zich om, opende haar ogen en werd verblind door het licht uit de grote lamp. Wie had die aangedaan? Wie blafte die bevelen naar haar? In haar hoofd zat nog steeds de droom met Emma’s gezicht in het licht van – wat? – een lantaarnpaal, de volle maan, een onaards licht?

‘Wat is er? Ik begrijp niet...’

‘Doe gewoon wat ik zeg, mevrouw Carson. Snel!’

‘Commandant Fellows?’

‘Ja,’ zei Brice Fellows. ‘Hup, hup, we hebben geen tijd te verliezen.’

Ze ging rechtop zitten. Ze droeg een oversized zwart T-shirt met zijdeachtige doodskoppen erop. Ze was drieëntwintig maar zag eruit als een jaar of zestien, zeventien. De ziekte van Graves had haar groei aangetast waardoor ze er tenger, elfachtig uitzag en maar iets langer dan een meter vijftig was. Haar jongensachtige bouw paste beter bij een puber dan bij een volwassene.

‘Kunt u me alstublieft vertellen...’

‘Opschieten, mevrouw Carson. De politie wacht buiten.’

Fellows keek de slaapzaal rond en wees naar een stoel met de kleren die ze bij het diner had gedragen. Daarachter stond een leeg bed met teruggeslagen dekens.